

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

حم - (1)

حا میم (1)

ع-س-ق - (2)

عین سین قاف (2)

كَذَلِكَ يُوحَىٰ - إِلَيْكَ وَ إِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (3)

همچنین وحی می فرستد به سوی تو و به سوی آنان از پیش تو خدای غالب، نهایت هوشیار.

(3)

لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَ مَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَ هُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ (4)

برای او است آنچه در آسمانها است و آنچه در زمین است؛ و او است نهایت بلند، نهایت

بزرگ. (4)

تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْ فَوْقِهِنَّ ۗ وَ الْمَلَأَىٰ - نَكَّةً يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَ يَسْتَغْفِرُونَ لِمَنْ فِي

الْأَرْضِ ۗ إِلَّا إِنْ اللَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ (5)

نزدیک است آسمانها در هم بشگافند از جانب بالای شان. و فرشته گان تسبیح می گویند به ثنا و سپاس پروردگار ایشان و طلب آمرزش می کنند برای کسانی که در زمین اند. بیگمان

هر آینه خدا او است نهایت آمرزگار، با رحم. (5)

وَ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ - أَوْلِيَاءَ اللَّهُ حَفِيفٌ عَلَيْهِمْ وَ مَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ (6)

و آنانکه گرفتند از غیر خدا دوستان، خدا مراقب است بر ایشان و نیستی تو بر ایشان اداره

کننده. (6)

وَ كَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِنُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَ مَنْ حَوْلَهَا وَ نُنذِرَ يَوْمَ الْجَمْعِ لَا رَيْبَ فِيهِ ۗ

فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَ فَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ (7)

و این چنین وحی فرستادیم ما به سوی تو قرآنی عربی تا بیم دهی مادر شهر ها را (اهل مکه را) و کسانی را که در اطراف آن اند و بیم دهی روز گرد آوری، نیست شک در آن.

گروهی در بهشت و گروهی در دوزخ. (7)

وَ لَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَ لَكِنْ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ ۗ وَ الظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ مِنْ وَلِيٍّ

وَ لَا نَصِيرٍ (8)

و اگر می خواست خدا البته می ساخت ایشان را امت یگانه ولیکن در می آورد کسی را که می خواهد در رحمت خود. و ستم گاران نیست برای ایشان از دوستی و نه یاری دهنده ئی.

(8)

أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ - أَوْلِيَاءَ صلى فَالَّذِي هُوَ الْوَلِيُّ وَ هُوَ يُحْيِي الْمَوْتَى وَ هُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (9)
یا گرفتند از غیر خدا دوستان؟! پس (اما) خدا او است دوست و او زنده می کند مرده گان را
و او است بر همه چیز توانا. (9)

وَ مَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ - إِلَى اللَّهِ ذَالِكُمْ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَ إِلَيْهِ أُنِيبُ (10)

و آنچه اختلاف کردید در آن از چیزی پس داوری آن به سوی خدا است. این است خدا
پروردگار من، بر او اعتماد می کنم و به سوی او رجوع می کنم. (10)

فَاطِرُ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَ مِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا صلى يَذُرُكُمْ فِيهِ
لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ صلى وَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ (11)

آفریننده آسمانها و زمین. ساخت برای شما از نفس های شما همسران را و از چهار پایان
جفت ها؛ پراکنده می کند شما را در آن. نیست همانند او چیزی؛ و او است نهایت شنوا، بینا.
(11)

لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ صلى يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَ يَقْدِرُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ (12)

برای او است کلید های آسمانها و زمین؛ فراخ می کند روزی را برای کسی که می خواهد
و تنگ می سازد. هر آئینه او است به همه چیز دانا. (12)

شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّىٰ بِهِ نُوحًا وَ الَّذِي - أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَ مَا وَصَّيْنَا بِهِ - إِبْرَاهِيمَ وَ مُوسَىٰ
وَ عِيسَى صلى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَ لَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي
إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَ يَهْدِي - إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ (13)

مقرر کرد برای شما از دین آنچه توصیه کرد به آن نوح را و آنکه وحی فرستادیم ما به
سوی تو و آنچه توصیه کردیم ما به آن ابراهیم را و موسی را و عیسی را؛ آنکه برپا کنی
دین را و نکنید تفرقه در آن. دشوار شد بر شرک آورنده گان آنچه می خوانی ایشان را به
سوی آن. خدا بر می گزیند به سوی خود کسی را که می خواهد و رهنمائی می نماید به
سوی خود کسی را که رجوع می کند. (13)

وَ مَا تَفَرَّقُوا - إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَ لَوْ لَا كَلِمَةُ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ إِلَى - أَجَلٍ
مُسَمًّى لَفُضِّي بَيْنَهُمْ وَ إِنَّ الَّذِينَ أُورِثُوا الْكُتُبَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٌ (14)

و نکردند تفرقه مگر از بعد آنچه آمد به ایشان دانش، از لحاظ سرکشی میان ایشان. و اگر
نبودی سخنی از پیش رفته از جانب پروردگار تو تا وقت معین البته داوری کرده می شد
میان ایشان؛ و هر آئینه آنانکه وارث شدند کتاب را از بعد ایشان البته در شک اند از آن،
شکی نا آرام کننده. (14)

فَذَلِكَ فَادْعُ صلى وَ اسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ صلى وَ لَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ صلى وَ قُلْ ءَامَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ صلى
وَ أُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمْ صلى اللَّهُ رَبَّنَا وَ رَبُّكُمْ صلى لَنَا أَعْمَالُنَا وَ لَكُمْ أَعْمَالُكُمْ صلى لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَ بَيْنَكُمْ صلى

اللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا صلى وَ إِلَيْهِ الْمَصِيرُ (15)

پس برای این (دین) پس دعوت کن؛ و استقامت نما همانطور که امر شده ئی؛ و نکن پیروی آرزو های ایشان را؛ و بگو: ایمان آوردم به آنچه فرو فرستاد خدا از کتاب؛ و امر شده ام تا عدالت کنم میان شما؛ خدا پروردگار ما و پروردگار شما است؛ برای ما است عمل های ما و برای شما عمل های شما؛ نیست کشمکش میان ما و میان شما؛ خدا جمع می کند میان ما؛ و به سوی او است باز گشت. (15)

وَ الَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتُجِيبَ لَهُمْ حُجَّتُهُمْ دَاحِضَةً عِنْدَ رَبِّهِمْ وَ عَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ (16)

و آنانکه کشمکش می کنند درباره خدا از بعد آنکه جواب مثبت داده شد برای او، کشمکش ایشان بیهوده است نزد پروردگار ایشان و بر ایشان خشم است و برای ایشان است عذاب سخت. (16)

اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَ الْمِيزَانَ صلى وَ مَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ (17)

خدا است آن که فرو فرستاد قرآن را به حق و ترازو را. و چه آگاه می سازد ترا شاید قیامت نزدیک باشد؟ (17)

يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا صلى وَ الَّذِينَ ءَامَنُوا مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَ يَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ صلى أَلَا إِنَّ الَّذِينَ يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ (18)

به شتاب طلب می کنند آن را آنانکه نمی آورند ایمان به آن؛ و آنانکه ایمان آوردند هراسان اند از آن و می دانند آنکه آن حق است. بیگمان هر آئینه آنانکه کشمکش می کنند درباره قیامت البته در گمراهی دور اند. (18)

اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ صلى وَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ (19)

خدا است مهربان به بنده گان خود، روزی می دهد کسی را که می خواهد؛ و او است توانا، غالب. (19)

مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ صلى وَ مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ (20)

کسی که است می خواهد حاصل آخرت را می افزایشیم برای او در حاصل او؛ و کسی که است می خواهد حاصل دنیا را می دهیم ما او را از آن و نیست برای او در آخرت از بهره ئی. (20)

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَ لَوْ لَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ صلى وَ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (21)

یا برای ایشان شریکانی اند که شرعی ساختند برای ایشان از دین آنچه نداده است اجازه به آن خدا. و اگر نبودی سخن قاطعانه البته داوری می شد میان ایشان. و هر آئینه ستم گاران را

برای ایشان است عذابی درد دهنده ئی. (21)

تَرَى الظَّالِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا وَ هُوَ وَاقِعٌ بِهِمْ قَلْبِي وَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِ سَلَى لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ (22)

بیبنی ستم گاران را هراسان از آنچه به دست آوردند و آن رسنده است به ایشان. و آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته در میدان های پر گل و سرسبز بوستان ها؛ برای ایشان است آنچه می خواهند نزد پروردگار ایشان. این است آن فضل بزرگ. (22)

ذَلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهُ عِبَادَهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى اِنَّهُ وَ مَنْ يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا اِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ (23)

این است آنکه مژده می دهد خدا بنده گان خود را آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته. بگو: نمی پرسم شما را بر آن مزدی مگر دوستی در میان خویشاوندان. و کسی که به دست می آورد نیکی بیفزائیم برای او در آن نیکی. هر آئینه خدا است آمرزگار، قدر شناس. (23)

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا سَلَىٰ فَإِن يَشَأِ اللَّهُ يَخْتِمْ عَلَىٰ قَلْبِكَ قَلْبِي وَ يَمُحُ اللَّهُ الْبَاطِلَ وَ يُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ اِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ (24)

یا می گویند: بر بافته است بر خدا دروغی؟!؛ پس اگر بخواهد خدا، مهر می نهد بر دل تو. و نابود می سازد خدا بیهوده را و ثابت می کند حق را با سخنان خود. هر آئینه او است دانا به آنچه در سینه ها است. (24)

وَ هُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَ يَعُوْ عَنِ السَّيِّئَاتِ وَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ (25)

و او است آنکه می پذیرد توبه را از بنده گان خود و در می گذرد از بدی ها و می داند آنچه می کنید. (25)

وَ يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَ يَزِيدُهُمْ مِّنْ فَضْلِهِ وَ الْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ (26)

و جواب می دهد دعای آنان را که ایمان آوردند و کردند کار های شائسته و زیاده می دهد ایشان را از فضل خود. و نامعقدان را برای ایشان است عذاب سخت. (26)

وَ لَوْ بَسَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَعَثُوا فِي الْأَرْضِ وَ لَكِن يُنَزِّلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ اِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ (27)

و اگر فراخ کرد خدا روزی را برای بنده گان خود البته سرکشی کردند در زمین ولیکن فرو می فرستد به اندازه آنچه می خواهد. هر آئینه او است به بنده گان خود آگاه، بینا. (27)

وَ هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ الْغَيْثَ مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَ يَنْشُرُ رَحْمَتَهُ وَ هُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ (28)

و او است آنکه فرو می فرستد باران را از بعد آنکه نا امید شدند و پخش می کند رحمت خو را. و او است سرپرست ستوده. (28)

وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَثَّ فِيهِمَا مِنْ دَابَّةٍ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ (29)

و از نشانه های او است آفرینش آسمان ها و زمین و آنچه پراکنده ساخته است در میان آنها از جنبنده گان. و او است بر بهم آوردن ایشان وقتیکه بخواهد توانا. (29)

وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ (30)

و آنچه رسید شما را از بدی پس به سبب آنچه است که به دست آورد دست های شما و در می گذرد از بسیاری. (30)

وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ مَلِيٍّ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ (31)

و نیستید شما ناتوان کننده گان در زمین؛ و نیست برای شما از غیر خدا از (هیچ) سرپرستی و نه یاری دهنده ای. (31)

وَمِنْ آيَاتِهِ الْجَوَارِ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ (32)

و از نشانه های او کشتی ها در بحر مانند کوه ها اند. (32)

إِنْ يَشَأْ يُسْكِنِ الرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلَىٰ ظَهْرِهِ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ (33)

اگر بخواهد ساکن می کند باد را پس می ماند بی حرکت بر پشت بحر. هر آینه در این البته نشانه ها است براه هر شکیبای سپاس گذار. (33)

أَوْ يُوقِفَهُنَّ بِمَا كَسَبُوا وَيَعْفُ عَنْ كَثِيرٍ (34)

یا نابود می سازد ایشان را به سبب آنچه به دست آوردند و در می گذرد از بسیاری. (34)

وَيَعْلَمَ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِنَا مَا لَهُمْ مِنْ مَّحِيصٍ (35)

و می دانند آنانکه کشمکش می کنند در باره نشانه های ما، نیست برای ایشان هیچ پناه گاهی. (35)

فَمَا أُوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا مَلِيٍّ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ (36)

پس آنچه داده شدید از چیزی پس بهره زنده گانی دنیا است؛ و آنچه نزد خدا است بهتر و پاینده تر است برای آنانکه ایمان آوردند و بر پروردگار ایشان اعتماد می کنند. (36)

وَالَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَائِرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ وَإِذَا مَا غَضِبُوا هُمْ يَغْفِرُونَ (37)

و آنانکه قصداً دوری می کنند بزرگتر گناهان را و بی حیائی ها را و چون خشمناک شدند ایشان می آمرزند. (37)

وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ (38)

و آنانکه جواب مثبت دادند برای پروردگار شان و برپا کردند نماز را و کار ایشان با مشوره است میان ایشان و از آنچه روزی دادیم ما ایشان را خرج می کنند. (38)

وَ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُونَ (39)

و آنانکه وقتیکه رسید ایشان را ستم، ایشان یکدیگر را یاری می کنند. (39)
وَ جَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا ۚ فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ (40)
و سزای بدی، بدی مانند آن است؛ پس کسی که عفو کرد و اصلاح کاری کرد پس پاداش او است بر خدا. هر آئینه او ندارد دوست ستم گاران را. (40)

وَ لَمَنْ أَنْتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِّنْ سَبِيلٍ (41)
و البته کسی که دفاع کرد بعد ستم بر او پس آنها نیست بر ایشان از راهی. (41)
إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَ يَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ ۚ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (42)

جز این نیست که راه بر آنان است که ستم می کنند مردم را و می کنند سرکشی در زمین به ناحق. آنها برای ایشان است عذابی درد دهنده ئی. (42)

وَ لَمَنْ صَبَرَ وَ غَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ (43)
و البته کسی که شکیبائی کرد و آمرزید هر آئینه این البته از سفارش شده کارها است. (43)
وَ مَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ وَّلِيٍّ مِّنْ بَعْدِهِ ۚ وَ تَرَى الظَّالِمِينَ لَمَّا رَأَوْا الْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِّنْ سَبِيلٍ (44)

و کسی را که گمراه می کند خدا پس نیست برای او هیچ سرپرستی از بعد او. و ببینی ستم گاران را چون دیدند عذاب را می گویند: آیا است به سوی برگشتن هیچ راهی؟ (44)

وَ تَرَاهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَشِيعِينَ مِنَ الدَّلِّ يَنْظُرُونَ مِنْ طَرْفٍ خَفِيٍّ ۚ وَ قَالَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّا لَنَحْسَبِرِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَ أَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۚ أَلَا إِنَّ الظَّالِمِينَ فِي عَذَابٍ مُّقِيمٍ (45)

و ببینی ایشان را پیش آورده شده بر آن تواضع کنان از خواری، می نگرند از جانب مخفیانه. و گفتند آنانکه ایمان آوردند: هر آئینه زیان کاران آنانند که زیان رساندند نفس های خود را و خانواده شان را روز قیامت. بیگمان هر آئینه ستم گاران باشند در عذاب دائمی.

(45)
وَ مَا كَانَ لَهُمْ مِّنْ أَوْلِيَاءَ يَنْصُرُونَهُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ ۚ وَ مَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ سَبِيلٍ (46)

و نباشد برای ایشان از کار سازان که یاری دهند ایشان را از غیر خدا. و کسی را که گمراه می کند خدا پس نیست برای او هیچ راهی. (46)

اسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ مِّنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ ۚ مَا لَكُمْ مِّنْ مَّلْجَأٍ يَوْمَئِذٍ وَ مَا لَكُمْ مِّنْ نَّكِيرٍ (47)

جواب مثبت دهید برای پروردگار خود از پیش آنکه بیاید روزی که نیست باز گشت برای او از جانب خدا. نیست برای شما از پناه گاهی آن روز و نیست برای شما از انکار. (47)

فَإِنْ أَعْرَضُوا فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا **مِنِي** إِنْ عَلَيْكَ إِلَّا الْبَلَاغُ **مِنِي** وَإِنَّا إِذَا أَنْزَلْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَرِحَ بِهَا **مِنِي** وَإِنْ تُصِيبُهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَهُمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ كَفُورٌ (48)

پس اگر رو گردانیدند پس فرستادیم ما ترا بر ایشان نگهبان؛ نیست بر تو مگر پیغام رسانیدن. و هر آینه ما چون چشاندیم انسان را از جانب ما رحمتی خوش شد به آن؛ و اگر برسد ایشان را بدی به سبب آنچه پیش فرستاد دست های ایشان پس هر آینه انسان است نا سیاس. (48)

بِاللَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ، يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ، يَهْبُ لِمَنْ يَشَاءُ إِنْتَابًا وَ يَهْبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذُّكُورَ (49)

برای خدا است پادشاهی آسمانها و زمین. می آفریند آنچه می خواهد. اعطا می کند برای کسی که می خواهد دختران و اعطا می کند برای کسی که می خواهد پسران. (49)
أَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنْتَابًا **مِنِي** وَيَجْعَلُ مَنْ يَشَاءُ عَقِيمًا إِنَّهُ عَلِيمٌ قَدِيرٌ (50)
یا جمع می کند ایشان را پسران و دختران؛ و می سازد کسی را که می خواهد نازای. هر آینه او است دانا، توانا. (50)

وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُكَلِّمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بَأْذَنِهِ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (51)

و نیست برای انسانی آنکه سخن گوید با او خدا مگر به وحی یا از آن طرف پرده یا بفرستد فرستاده ئی (جبرئیل) پس وحی کند به اجازه او آنچه می خواهد. هر آینه خدا است والا و بلند مقام، نهایت هوشیار. (51)

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ وَلَٰكِن جَعَلْنَاهُ نُورًا نَّهْدِي بِهِ مَن نَّشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ (52)

و همچنین وحی فرستادیم ما به سوی تو روحی از فرمان ما (قرآن). نبودی تو که می دانستی چیست کتاب و نه ایمان را ولیکن ساختیم ما آن را روشنی، راه می نمائیم به آن کسی را که می خواهیم از بنده گان ما. و هر آینه تو البته رهنمائی می کنی به سوی راه راست. (52)

صِرَاطِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ **مِنِي** أَلَا إِلَى اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ (53)
راه خدا آنکه برای او است آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است. بیگمان به سوی خدا باز می گردد کارها. (53)